

Grafik rychle spočítal počet nutných hodin práce apod. a oznámil, že by to nestálo méně než pět tisíc dolarů. Tehdy jsem neměl ani na to, abych nám pronajal byt, ale získal jsem kompletní obrázek o tom, co s kresbami může udělat digitální vybavení a o ceně a došel k závěru, že bude mnohem lepší si počítač a potřebné vybavení koupit a naučit se s ním dělat, než vyzhazovat peníze oknem. Ale to byly jen vyhlídky do budoucna, zatím mi v kapsách svištěl vítr a ta situace mi byla protivná ...

Jednoho dne v polovině února, během jedné z našich vynucených procházek, jsme se Světlanou diskutovali situaci a dokonce jsme zvažovali možnost návratu do Ruska. Avšak nikdy v životě jsem nic nevzdal a když jsme situaci probrali, rozhodli jsme se, že vzdát se není v naší povaze a měli bychom pokračovat v rozdělané práci, spoléhajíc se jen na sebe: měli jsme jeden druhého a mohli se skrze všechny těžkosti dostat společně. Hotovo! Jelikož moje angličtina byla stále hodně slabá, lépe řečeno, spíše vůbec neexistovala, požádal jsem George aby našel místa, kde se v San Franciscu scházeli lidé zajímající se o alternativní léčení, esoteriku apod., pokud taková místa v San Franciscu vůbec byla. Řekl, že v San Franciscu může člověk najít téměř cokoliv a začal volat do různých organizací s návrhem uspořádání mých přednášek.

George našel několik míst tohoto druhu a z druhé strany byl také velký zájem: přesně v té době se v San Franciscu konaly různé semináře a setkání s léčiteli a má účast jim přišla velmi vhod, o čemž George informovali. Tento obrat událostí pozvedl mého ducha a šli jsme na setkání. Požádal jsem George, aby má slova překládal do angličtiny a i když překlad nebyl zdaleka ideální, kvůli Georgovu neúplnému porozumění problematice, bylo to mnohem lepší, než kdybych se něco pokoušel říkat já. Navíc prošel mou transformací mozku a byl živým svědkem pravdivosti mých slov. Organizátorka festivalu, jejíž jméno si nepamatuji, oznámila mé jméno a spolu s Georgem jsme se poprvé ocitli před zraky amerického publika. V hledišti bylo několik desítek lidí. Začal jsem hovořit, s periodickými zastávkami, aby George mohl překládat. Mluvil jsem o transformaci mozku a o tom, jaké schopnosti mohu člověku dát. George ilustroval má slova vlastním příběhem, popisujíc, jak a co prožíval během a po transformaci. Mluvil jsem o možnostech léčení a také mnoha dalších věcech. George pozval na setkání také Johna Mac-Manese, svého přítele ze surfingu. Byl tehdy ředitelem oblastní pobočky zpravodajství CNN v San Franciscu a zálibu a vše, o čem jsem mluvil, ho velmi zaujalo.

Během semináře nastal malý incident. Po mě měl mluvit americký léčitel, a když jsem začal mluvit o transformacích mozku a výsledcích mého léčení, jeden z posluchačů vyskočil a vyjádřil pohoršení, protože si přišel poslechnout onoho amerického léčitele a ne mě! Organizátoři museli zakročít a připomenout, že jsem byl pozván stejně jako všichni ostatní a tím incident ukončit. Obdivovatel jiného přednášejícího byl pravděpodobně dotčen, protože moje přednáška vyvolala u lidí velký zájem a na jeho idol nic nezbylo. Reakce lidí vskutku rychle rostla: mnoho lidí nejenže poslouchalo se zájmem, ale také vyjádřili přání projít mým kurzem léčení. Fakt, že George byl Američan a mohl potvrdit, že jsem vyléčil jeho matku z

nevyléčitelné choroby sehrál pozitivní roli. Byl tam jeden mladý Brit jménem Steve, který se ukázal velmi vnímavý na mé působení. Provedl jsem s ním několik sezení, on byl výsledky šokován a začal se o své dojmy dělit s ostatními lidmi, a slovo o mě se začalo šířit...

Jistě, nestalo se to všechno ze dne na den, ale Stevův “magický dotek” vše uvedl do pohybu. Jeho družnost hrála důležitou roli v tom, že se lidé dozvěděli o mé přítomnosti a schopnostech. Faktem je, že většina Američanů nerada mluví o svých problémech, tím méně o svém zdraví. Tyto otázky jsou pro ně tabu. Psychologie Američanů nám přišla velmi podivná: jsou schopni mluvit o velmi intimních věcech (i s lidmi, které sotva znají), často odhalují takové detaily, že jsem já a Světlana byli jejich “upřímností” šokováni, ale odpověď na otázku týkající se zdraví nebo práce byla vždy stejná – “všechno jde velmi dobře”. Říkají to ne protože vše je skutečně v pořádku, nebo že by se o své starosti nechtěli podělit s někým jiným, ale protože by jejich zdravotní problémy, pokud by vyšly najevo, mohly ohrozit jejich kariéru, pohodlí atd. a ztratit práci znamená ztratit životní standart, což je pro ně naprosté selhání!

Takže, Stevova družnost uvedla vše do pohybu. Mou pomoc začali vyhledávat rodilí Američané, namísto pouze ruský mluvících emigrantů, z nichž většina byli Izraelité, kteří umírali touhou žít ve své “historické domovině”, ale z nějakého důvodu se ocitli v USA! Lidé z okolí Věry Ivanovny patřili přesně k tomuto druhu a s jejich “přístupem” jsem měl již zkušenosti. Téměř od začátku mého pobytu jsem neměl nejmenší touhu setkávat se s bývalými občany SSSR. Nikdo z nich nikdy nesplnil to, co slíbil.

Tak či onak, ledy se pohnuly! Cítil jsem ohromnou úlevu. Téměř ve stejný okamžik jsem dostal první šek od Mr.Harrisona. Držel jsem v ruce poprvé ve svém životě šek na mé jméno a byl to příjemný pocit, ale suma mě velmi překvapila. Vedl jsem si záznamy pacientů a toho, kolik kdo z nich zaplatil za sezení a to byl důvod, proč mě suma uvedená na šeku překvapila. Pan Harrison se zjevně rozhodl zaplatit všechny výdaje svých kanceláří z mých peněz, protože sám neměl téměř žádné pacienty, alespoň soudě podle toho, co jsem mohl sledovat na vlastní oči, a kanceláře měly výdaje každý den: plat sekretářky, nájem, elektřina, telefony atd. A když si toto vše odečetl z mé sumy, navíc si vzal dalších 25% ze zbytku částky!

Byla to celkem podivná „matematika“, ale neshledal jsem ji tak „záhadnou“, jak pravděpodobně Mr.Harrison předpokládal. Byl jsem rád, že mám šek, i když s měsíčním spožděním, ale obchodní přístup Harrisona mi nevyhovoval. Řekl jsem mu to při první příležitosti, která se naskytla, samozřejmě skrze George. Platil 1500 dolarů měsíčně za celou kancelář a já jsem používal jen nejmenší místnost a jen několik dní v týdnu na dvě až tři hodiny, nicméně, nabídl jsem mu zaplatit za každý měsíc 2500 dolarů, ale on odmítl a trval dále na svých podmínkách, které jsem shledal absurdní, což jsem mu také řekl. Ale musel jsem tu situaci na nějakou dobu akceptovat, protože jiné místo, kde bych mohl přijímat pacienty, jsem neměl, a v Georgově domě jsme byli stěží tolerováni bez jakýchkoliv pacientů, což jsme se Světlanou jasně vnímali, ačkoliv navenek vše vypadalo v pořádku.

Tedy, dostal jsem první šek a ... vypadalo to, že vše bude konečně v pořádku! Avšak ještě nebyl trablům konec. Dostal jsem informaci, že šek může být podán k proplacení teprve následující den, kdy budou k dispozici peníze na pokrytí. Následující den jsme šli do mé banky (The Bank of America), George mi pomohl vyplnit všechny formuláře a podal jsem šek k proplacení. Dostal jsem potvrzení na němž stálo, že 90% sumy bude dostupných teprve **za dva týdny!** Něco takového jsem nečekal a byl překvapený, ale taková byla pravidla pro nové klienty banky. Nikdo mi neřekl, že jsem mohl získat celou sumu, kdybych šel do banky, jejíž jméno bylo na šeku. Ale dokonce i v tomto případě by banka uplatnila určité preventivní opatření, o čemž jsem se ale dozvěděl až později, tehdy pro mě bylo vše zvláštní a nové, protože my, bývalí obyvatelé Sovětského svazu, jsme neměli o bankovníctví nejmenší ponětí. Tento jev prostě v každodenním životě obyčejných sovětských lidí neexistoval. Takže, musel jsem to "zvládnout za pochodu".

Pamatuji si, jak George nějaké dva týdny po našem příjezdu do USA navrhl, abych si otevřel bankovní účet a šli jsme spolu do nejbližší pobočky, kde George vyplnil všechny potřebné formuláře a bylo mi vysvětleno, jak šekovou knížku a účet používat. Na všechno jsem s chápajícím pohledem přikyvoval, ale nerozuměl jsem ani slovu. Když jsme opustili budovu, George mi všechny detaily a pravidla vysvětlil rusky. Účet jsem si musel otevřít proto, protože v kontrastu s Rusy, Američané téměř nepoužívají hotovost. Později jsem si často všiml, že vypisují šeky dokonce i na jednociferné sumy! Faktem je, že šeky nejsou v Rusku používány dokonce ani dnes. Na jedné straně je systém šeků velmi pohodlný, nemusíte nikam chodit, stát fronty apod. Avšak má to i svou stinnou stránku – státní instituce skrze ně získávají možnost plně kontrolovat život občana, vyžadujíc od něj hlásit, jak a kde utratil své peníze.

Začátkem března jsem mohl konečně začít užívat peněz, které jsem si vydělal a první věc, kterou jsem udělal, bylo vypsání šeku na pronájem bytu! Jelikož jsme neměli mnoho peněz, pronajali jsme si od Orbelianů malé studio s miniaturní kuchyní (vzdálenost od okna k lince nebyla větší než půl metru). Zeptal jsem se George kolik to bude stát, vypsals šek na 750 dolarů a požádal o další laskavost. Všichni jsme zašli do obchodu s nábytkem a koupili pohovku, skleněný stůl se sešti židlemi a ložní a kuchyňské vybavení pro dvě osoby. Byla tam lednička a postel, která se sklápěla do zdi. Koupili jsme malou televizi, videorekordér a telefon a požádali o doručení toho všeho na naši novou adresu. George zavolał telefonní společnosti a zařídil zapojení linky, následující den jsme se do našeho nového bytu nastěhovali a mohli si konečně trochu oddechnout! Spotřeboval jsem na to téměř všechny peníze, ale ta svoboda za to stála!

O nějaký čas později jsem se dozvěděl, že za takový byt platím maximální možnou sumu – Američané za tento druh platili 650 dolarů měsíčně. Bylo to pro nás celkem nepříjemné zjištění, ale mělo to i „světlou stránku“: George nevyžadoval platbu za první a poslední měsíc a také žádnou kauci. Takže jedna věc vyvážila druhou a do určité míry zmírnila Georgeovo podivné, mírně řečeno, rozhodnutí. Měl jednu zvláštnost: pokud se to netýkalo peněz, byl ochoten pomoci s hloubky svého srdce a duše s čímkoliv, ale jakmile byly ve hře peníze, stala se z něj rázem úplně jiná

osoba, která sledovala jen své zájmy. Podobný jev jsem zpozoroval i v jiných lidech, ale na rozdíl od nich, George vždy pomohl, pokud to nestálo peníze.

Když jsme se přestěhovali, zopakoval jsem panu Harrisonu mou nabídku ohledně platby za prostory, ale opět ji odmítl. Rozhodl jsem se nevyužít jeho služeb a přijímat pacienty v našem bytě. Světlana mě v tom naprosto podpořila, ačkoliv se to pro ni vyvinulo v těžkou zkoušku...

Kapitola 3. Každodenní rutina

Takže, téměř všechny naše peníze jsme utratili za pronájem a vybavení malého bytu v centru San Francisca a opět se ocitli v napjatém očekávání – co z toho všeho vzejde? Ale ačkoliv budoucnost byla vcelku nepředvídatelná a neznámá, poprvé od našeho příjezdu do USA jsme si citelně vydechli.

Pobyt v cizím domě pro nás byl velmi obtížný, zvláště pokud vezmeme v úvahu, že nám myšlenky paní domu ohledně této situace nezůstaly skryty, ačkoliv ona sama dělala vše pro to, aby situací prošla s důstojností. Fakt, že jsem tehdy skoro neuměl anglicky, nezměnil nic. Mnoho lidí nechápe podstatu telepatické komunikace a je překvapeno, že člověk může číst myšlenky jiných, i když nezná daný jazyk. Pointa je v tom, že myšlenky jsou prvotní a slova následují, ačkoliv si je většina lidí jistá opakem; většina z nich neumí pochopit jednoduché věci, protože nejsou schopni se na věc podívat z jiného úhlu. Myšlenka či obraz je přeložen do verbálního kódu pro komunikaci s ostatními teprve poté, co je lidským mozkiem kompletně zformován(a).

Každý národ má vlastní verbální kód, který se vyvinul v průběhu staletí, odrážejíc myšlenky a obrazy, jež se v myslích lidí rodily. To znamená, že lidé různých národů mají jen jiné verbální kódy, nikoliv však jiné myšlenky a obrazy! Proto za účelem pochopení toho, co druhá osoba myslí, pokud člověk nezná její jazyk, stačí se naladit na myšlenky a obrazy dané osoby. Existuje jev, který má s tímto přímou souvislost: lidé různých kultur a etnik, kteří se setkali s příchozími z hvězd byli vždy překvapeni, že k nim návštěvníci hovoří jejich jazykem, aniž by otvírali ústa!

Ti, kdo přišli z jiných hvězd samozřejmě neznali žádný pozemský jazyk a, po pravdě, nebyli ani schopni verbalizovat, protože velká většina z nich komunikovala pouze telepaticky! Proto když potkali obyvatele Země, jednoduše projektovali své myšlenky do lidského mozku, jež je přeložil do verbálního kódu, kterým daná osoba hovořila! To je celé! Není v tom žádná nevysvětlená záhada nebo zázrak! Mimoszemšťané neznají pozemské jazyky, nebo jazyky jakéhokoliv pro ně cizího obydleného světa, ale používají telepatii! Po pravdě, mnoho lidí mi řeklo, že když přemýšleli o tom či onom problému, začal jsem na jejich otázky odpovídat i když ještě nebyly vysloveny a nezáleželo ani na tom, zda jsem znal jazyk dotyčné osoby nebo ne. Popoběhnu několik kroků vpřed, dva nebo tři týdny od událostí, které právě popisuji, abych uvedl příklad.

Čas od času jsem požádal George přijít, aby překládal má slova pacientům, zvláště když jsem chtěl říct něco nad rámec obvyklých frází typu co pacient cítí a kde. V jednom takovém dni v polovině března 1992 jsem pracoval se Stevem Lovinem, vlastníkem malé továrny, jež produkovala vitamíny. Nebyl to ve skutečnosti jen jeho zdravotní stav, jež vyprovokoval upřímný zájem o mé schopnosti. Jednoho dne Steve dorazil na sezení a dal Georgovi dopis, aby ho pro mě přeložil do ruštiny. George položil neotevřenou obálku na stůl a já jsem začal se Stevem pracovat. V průběhu práce jsem mu přes George sděloval věci, jež jsem pro něj považoval za nutné, aby věděl.

Mé vysvětlování se netýkalo jen stavu jeho zdraví, ale i velmi jemných chemických mechanismů, jež se odehrávají v živé hmotě. Jinými slovy, mé vysvětlování se netýkalo zjevných věcí, jak by si mohli myslet někteří skeptici. Začal jsem vysvětlovat, že chemické složení a pozice atomů v molekule nejsou jedinou důležitou věcí v organických molekulách, ale také jsou důležité prostorové pozice jednotlivých atomů vůči sobě navzájem. Jinými slovy, prostorové uspořádání molekuly hraje stejně důležitou roli, jako její chemické složení! Také jsem mu řekl, že hlavní problém s organickými složkami vyráběnými průmyslově, zvláště vitamíny, byla jejich neschopnost být živým organismem asimilována a to z jednoho prostého důvodu: ačkoliv mají s „živými“ vitamíny totožné chemické složení, mají dramaticky odlišné molekulární prostorové uspořádání. Proto je lidské tělo přijímá jen velmi špatně.

Také jsem se dotkl jiných otázek jež by šly nazvat zjevnými jen velmi těžko. Když jsem dokončil sezení a vysvětlování, Steve byl téměř ve stavu šoku. První věc, kterou řekl, bylo prohlášení, že se mu dostalo veškerých důkazů mých schopností, které potřeboval. Vtip je v tom, že když jsem s ním začal pracovat a naladil se na něj, odpověděl jsem na všechny otázky, na něž se ptal v dopise, jež nechal George ležet neotevřen na stole! Tento druh věcí je pro mě vcelku normální, ale ostatním to připadá jako zázrak, ačkoliv se o žádný zázrak nejedná! Přesně tato událost se stala základem pro naši téměř pětiletou spolupráci...

Než budu pokračovat v popisu denní rutiny, chtěl bych vyjasnit můj postoj ohledně čtení myšlenek. Považuji myšlenky každého člověka za jeho soukromou věc a nikdy „nevstupuji“ do hlavy člověka bez jeho souhlasu, s výjimkou situací, kdy nějaký člověk představuje hrozbu pro mě nebo lidi v mém okolí. V tomto případě nepovažuji za nutné mít jeho svolení, ale i tak se nestarám o jeho osobní záležitosti, ale jen o aspekt nebezpečí, který představuje. Ve všech ostatních případech „nevstupuji“ do hlavy člověka, i když je jeho vymezení vůči mě zjevně negativní. Každá lidská bytost má právo na svůj vlastní postoj, bez ohledu na to, zda je správný či nikoliv. Dokud nikomu neublíží, je to jeho osobní věc. Jedna věc na vysvětlenou. Abych pochopil Marshin postoj ohledně našeho setrvávání v domě, nemusel jsem se dívat do její hlavy, její myšlenky z ní tryskaly jako vodopád. Craig a Wade, dvojčata, byli jediní, kdo se k nám chovali vskutku opravdově a srdečně...

Ale vyřešilo se to: po dvou měsících stísněných pocitů jsme byli **volní!** Volní a nezávislí, a co je nejdůležitější, nikomu jsme nic nedlužili, protože jsme vše platili z

vlastních kapes! Ten pocit byl úžasný! V našem bytě jsme se cítili opravdu dobře, navzdory tomu, že byl neuvěřitelně malý. Naše první malá „základna“ byla na Mason Street 640, mezi Bush Street a Sutter Street v bezprostřední blízkosti centrálního náměstí San Franciska. Měla jednu zvláštnost: postel se dala sklopit do věstavné skříně. To znamenalo, že místnost měla trochu volného prostoru, bez čehož by v ní v podstatě žádný prostor nebyl, a co bylo nejdůležitější, bylo v ní možné přijímat pacienty. Tato zajímavá vynalézavost nám umožnila změnit ložnici v malou kancelář, která byla v každém případě větší než ta, kterou nám pronajal pan Howard Harrison. Jen díky Světlanině úsilí se náš malý byt proměnil v útulnou kancelář. Byla schopna vytvořit tuto útulnost jen několika málo zásahy.

V několika málo dnech bylo pro příjem pacientů vše připraveno. Příjem začínal v devět ráno a navzdory naší touze spát déle, museli jsme „vyskočit“ o půl deváté, připravit místnost a zaujmout naše místa. Světlanino „místo“ byla kuchyně, kde se člověk pomalu nemohl ani otočit a zatímco jsem pracoval s pacienty v „kanceláři“, Světлана byla nucena celou dobu sedět v kuchyni na stoličce, protože mezi linku a zeď se nevešla dokonce ani židle. Jedinou spásou se jí v této situaci staly knihy, jež četla během mé práce s pacienty. Vzhledem k její hbitosti, sedět na jednom místě pro ni bylo téměř mučení a délka se prodlužovala s každým dalším dnem, protože na začátku jsem neměl mnoho pacientů, ale jejich počet se rychle zvýšil.

Pracoval jsem s mnoha pacienty, kteří neměli žádné peníze, zadarmo, a v Americe bylo v této situaci mnoho lidí. Pět tisíc dolarů byla pro drtivou většinu Američanů velká suma. V takových situacích bylo mou jedinou podmínkou zpřístupnění lékařské dokumentace ohledně jejich zdravotního stavu před započítím mé léčby, během ní a poté, a také povolení použít tyto dokumenty v mých dalších veřejných vystoupeních nebo publikacích. Považoval jsem za nesprávné používat lékařské zápisky mých pacientů bez jejich souhlasu a navíc jsem nikdy neříkal lidem, že jsou zdraví, aniž bych je poslal na nějaké potvrzující lékařské testy. Nebylo to proto, že bych nevěděl co říct, ale protože má slova a mé znalosti nemohly být reprezentovány ve formě lékařské dokumentace, na kterou byli lidé zvyklí a které věřili.

Mimoto, v Americe bylo mnoho „léčitelů“ za kterými lidé chodili s problémy a kteří přinejlepším svým pacientům neublížili, ale ujišťovali své pacienty, že jejich nemoc odstranili, ale lékařské testy ukázaly, že se nic nezměnilo. Takže jsem se rozhodl, že by bylo marné říkat lidem něco takového, poté, co zažili podobnou „zkušenost“, navzdory faktu, že v mém případě nemoc nebo nemoci odstraněny byly. Proto jsem je posílal za medicínským establishmentem, aby jim lékaři, ne já, potvrdili jejich zdravotní stav na bázi provedených testů. Jen jsem pacientům doporučoval, který test by měli v té či oné fázi mé práce podstoupit. Takto nemohl nikdo říct, že jsem někomu ohledně jeho zotavení „lhal“. Lékaři, jejichž jména jsem ani neznal, a kteří neznali ani mě ani mou práci, dávali posudky a proto nemohli být mými "spolupachateli" v "podvodě" na chudých, důvěřivých lidech, jak by mí nepřátelé velmi rádi věc položili. Vždy jsem se držel podobné strategie a taktiky, což bylo správné rozhodnutí a jediná možná cesta s ohledem na to, že doktoři nemohli

rozumět, co se s jejich pacienty děje, protože ve většině případů vůbec nevěděli, že tito navštěvují má sezení.

Tak či onak, slovo o mě se rozšířilo: nikdy za celou dobu patnácti let mého pobytu v USA jsem si neplatil reklamu v masmédiích. Mnoho lidí sdělilo informace o mě svým známým a rodině, ačkoliv bylo i mnoho takových, kteří o svých zdravotních problémech nemluvili s nikým. Důvod mlčení byl čistě finanční, abych tak řekl. Vtip je v tom, že pracující Američan řekne, že je naprosto zdravý, i když má nevléčitelnou chorobu. Takový klam má kořeny v tom, že lidé pracující pro někoho jiného se obávají, že povědomí o jejich nemoci by mohlo být důvodem ztráty práce, což pro většinu z nich znamená ztrátu bydlení a zdravotního pojištění. To je důvod, proč většina zaměstnanců o svých problémech nemluví...

Jak jsem zmínil dříve, mladý Brit jménem Steve byl v počátcích mé privátní praxe v USA velmi aktivní v mé propagaci. Ukázal se být velmi vnímavým na můj vliv a reagoval velmi silně na každý pohyb ruky a každou mou akci, a velmi otevřeně sdílel své vnímání s ostatními. Byl také mými skutky tak ohromen, že o tom řekl mnoha svým známým. Když zažili mé působení, mnoho lidí sebou přivedlo své děti, rodinu a přátele. První týden března počet mých pacientů vzrostl na deset denně, a během následujících týdnů se toto číslo zvýšilo na patnáct až dvacet denně!

Ačkoliv ne všichni, více než polovina pacientů mi platila za každé sezení. Ačkoliv to byly relativně malé částky, dovolilo nám to být kompletně finančně nezávislími a neomezovat se téměř v žádném ohledu. Když se malý potůček pacientů stal vodopádem, Světlana musela sedět v kuchyni na stoličce od devíti ráno do čtyř odpoledne a někdy mnohem déle. Měl jsem jednoho pacienta každých dvacet minut. Pokoušel jsem se organizovat rozpis tak přesně, jak to jen bylo možné a nenechat nikoho čekat déle než pět minut. Od pacientů jsem čekal to stejné. Respektoval jsem jejich čas a žádal po nich, ať oni respektují i můj a uspěl v tom ohledu, že téměř každý chodil přesně na čas. Jistě, ne vždy záleželo všechno jen na dané osobě – byly dopravní zácpy, poruchy na autě apod., ale lidé vždy zavolali a o podobné situaci mě informovali, a vždy jsem se pro ně pokusil najít mezeru v mém rozvrhu, často obětujíc krátkou pauzu. Takže, velmi rychle jsem uspěl v organizování mého rozvrhu nejefektivněji, jak to bylo možné, což pro ostatní vypadalo neuvěřitelně intenzivně: zvláště pro Američany, kteří nikdy nebyli příliš známí svou dochvilností.

Avšak, chyba není jen na jejich straně: když americký doktor určí čas schůzky a pacient přijde v devět ráno, s největší pravděpodobností se s doktorem neuvidí dříve než v 11.00, pokud má ještě štěstí! Američtí doktoři uvažují, že na ně musí pacienti čekat, aby se zabránilo prodlevám! Fakt, že je osoba nucena několik hodin čekat je nijak neznepokojuje. Jejich primární starostí je to, aby ani hodina jejich času nezůstala nezaplacena. Nikdy jsem neměl rád davu lidí na na mě čekajících, protože jsem to považoval za projev disrespektu směrem k nim. Zároveň jsem vyžadoval, ať lidé také respektují můj čas. Mí pacienti mi tento druh disrespektu za celou dobu mého pobytu a privátní praxe v USA ukázali jen několikrát.

Pamatuji si, jak mě jednou mladý muž požádal o sezení, určil jsem datum a čas a on souhlasil, ale ve smluvený čas se nikdo neobjevil ani nezavolal. Byl jsem trochu

překvapen, ale přemýšlel jsem, že asi změnil názor a nepovažoval za nutné mě o tom informovat. Přišlo mi to nepříjemné, ale téměř ihned jsem na něj zapomněl a byl velmi překvapen, když se objevil o dva dny později a ještě v úplně jinou dobu. Ačkoliv jsem v ten moment neměl pacienta, nepřijal jsem ho. Ujasnil jsem si jeho jméno, podíval se do kalendáře a zeptal se, zda si pamatuje, že měl přijít před dvěma dny a v jinou dobu. Myslel jsem, že se jednoduše spletl, ale on řekl, že si pamatoval den a čas přesně, ale „jednoduše“ se mu to nehodilo a přišel tedy, až mohl. Byl jsem jeho odpovědí trochu zaskočen a zeptal se, zda má telefon? Odpověděl souhlasně, načež jsem se ho zeptal, proč mi nezavolal a nedomluvil si jiný termín. Odpověděl, že to nepovažoval za nutné. Slyšíc takovou odpověď, odmítl jsem ho přijmout navzdory faktu, že jsem čas měl, a řekl jsem mu, že pokud měl zájem o mou pomoc, měl mi zavolat předem a domluvit si schůzku, nikoliv objevit se, kdy to považoval za vhodné.

Někdy lidé popletli čas nebo datum jejich schůzky, ale takových nebylo moc a nebyl to záměrný klam. Všeobecně byli mí pacienti velmi ukázněni a téměř nikdy nedocházelo k nedorozuměním. Dobrá organizace a disciplína mi dovolila využít můj čas tak efektivně, jak to bylo možné a neplýtvat ani mým, ani jejich časem. A tak jsem mohl trávit s pacienty přesně plánovaný čas a volný čas věnovat na jiné věci. Jedinou nevýhodou této organizace byla skutečnost, že jsem se musel "zapnout" a "vypnout" každých patnáct až dvacet minut.

Trochu vysvětlím, co tím mám na mysli. Důležité je, že pracovní a nepracovní stav mého těla se od sebe navzájem výrazně liší. V nepracovním stavu jsou všechny mé struktury (kromě ochranných a skenovacích) srolovány, protože pohybovat se s konstantně aktivními strukturami a přeskakovat skrze ně silné proudy primárních hmot bez jakéhokoliv důvodu je jako uměle osvětlovat ulici během jasného dne; je to nerozumné a nepřijatelné: v takovém aktivním stavu hrozí realizace každé podvědomé myšlenky. Proto když neexistuje speciální důvod, nacházím se ve „srolovaném“ stavu. Jistě, nejedná se o mou fyzickou stránku, která by se někam rolovala, ale struktury mého mozku a ducha, které jsem si vytvořil. Lidé, kteří nemohou vnímat, co se děje na ostatních úrovních planety nezaznamenají žádnou změnu, když otevřou nebo zavřou své struktury, ale velmi často tento přechod cítí, jako by se dostali pod silné magnetické pole. Vnímaví lidé tento proces cítí jako by je něco „odválo“ do dálky bez přítomnosti větru.

Mé fyzické tělo během procesu aktivace a deaktivace struktur podstupuje významnou zátěž: krevní tlak může během několika vteřin vyskočit z normálu na více než 200. I když jsem své fyzické tělo hodně změnil, tyto pocity mají do příjemných daleko. Zátěž během procesu rozvinutí struktur může být přirovnána k té, kterou kosmonaut podstupuje při startu rakety. Abych se dostal do aktivního (pracovního) stavu, musím rozvinout své struktury, ne všechny z nich, ale jejich „jádro“ musí být aktivováno vždy, protože můj duch a struktury, které jsem vytvořil, jsou jeden celek. Nepotřebuji všechny své možnosti (sílu) a tak je musím omezovat dokonce i při takovém částečném rozvinutí, abych předešel přetížení pacienta: moje síla v aktivním stavu je mnohem větší, než je mnoho lidí schopno snést dokonce i při

minimální aktivaci mých struktur a během práce musím vždy výkon omezovat. To je abych tak řekl vedlejší účinek oněch transformací, které jsem na sobě provedl.

To znamená, že práce s mými pacienty mě nutila "zapnout se" a "vypnout se", každých patnáct nebo dvacet minut a kontrolovat, aby síla v mém rozvinutém stavu náhodou „nevystříkla“ tam, kde neměla být! Opakování tohoto procesu patnáctkrát až dvacetkrát za den pochopitelně vyústilo v určitou únavu. Když se zaklaply dveře za posledním pacientem, přál jsem si jedinou věc – klesnout do postele a nejméně třicet až čtyřicet minut si zdřímnout! Ale Světlana si, trávíc všechn tento čas ve vynuceném „vězení“ v kuchyni, chtěla „protáhnout nohy“, takže jsem ze sebe „setřepal“ únavu a šli jsme se společně projít městem. Když se přidal George, šli jsme všichni společně buďto do San Franciscského Parku nebo na nějaké jiné zajímavé místo. Také jsme se setkávali s vědci a jinými lidmi, kteří projevíli zájem o mé schopnosti. Velmi často jsme se se Světlanou vydávali objevovat pro nás nová místa v San Franciscu. Zeptali jsem se George, jak se tam můžeme dostat a trávili svůj volný čas „průzkumem“.

Pochopitelně jsme si vybírali místa, kam se dalo dostat veřejnou dopravou. Žili jsme téměř v centru San Francisca a stačilo přejít tři bloky, abychom se dostali ke stanici metra (Muni), zvolili trasu a vydali se na průzkum města. Naše první výlety metrem byly do čtvrti West Portal, do obchodního centra „Stonestown“ nebo do Fisherman's Wharf. Ve West Portal se metro dostávalo na povrch. Ústí tunelů vypadalo jako ohromná ústa polykající a vyplivující vlaky. Při naší první jízdě jsme se chtěli dostat do shopping centra Stonestown, ale když metro vyjelo z pod země ve West Portal, rozhodli jsme se vystoupit tam. West Portal Street začínala přímo u výjezdu Muni a pravděpodobně s ní jméno přímo souvisí, protože tam žádné jiné "brány", "dveře", nebo "portály", s výjimkou ústí obrovských tunelů nebyly. Ulice byla určitým způsobem útulná. Bylo tam mnoho malých obchodů, restaurací mexické, čínské, japonské a jiné kuchyně a kino, které byla postaveno pravděpodobně na počátku 50. let. Obchody měly svou vlastní "osobnost" a právě toto vytvářelo zvláštní atmosféru.

V jednom z těchto obchodů Světlana spatřila boty na vysokých podpatcích velmi jasných barev, jaké v sovětských obchodech nebyly vůbec k vidění. Boty byly křiklavě červené, zelené, modré a žluté... barvy byly tak rozmanité a nečekané... vyrobené z dobré kůže... v Číně. Cena byla překvapivě malá, tak malá, že si ji pamatuji dodnes – devět dolarů za pár! Nemohli jsme nejprve pochopit, jaktože takové úžasné boty z dobré kůže stojí jen devět dolarů. Světlana si vybrala několik párů a stále v překvapení jsme opustili obchod. Později jsme na důvod takové lacinosti přišli – boty byly po prvním použití na vyhození, hlavně když se v nich chodilo v dešti. Po tomto jsme se vždy drželi pořekadla – „nejsme tak bohatí, abychom si mohli kupovat levné věci“. V jednom malém obchodě však Světlana přeci jen našla něco, co vypadalo skutečně krásně a bylo to i kvalitní. Koupila tam pletené svetry z angorské vlny vyšívané pěstovanými perlami pro sebe, naše matky, mou sestru a ženu mého bratra, jejíž jméno je také Světlana. Byly vyráběny ručně, zhotoveny s vkusem a byla radost se na ně dívat. Má duše se zaradovala, když jsem si

představoval, jak naši nejbližší a nejdražší budou v této kráse vypadat...

Bylo to prvně, kdy jsme mohli poslat dárky všem členům našich rodin: do Litvy kde bydleli Světlanini rodiče a její syn Robert, a do Ruska kde žila má rodina, ačkoliv můj bratr se přestěhoval do Charkova (Ukrajina), kde si koupil byt, ačkoliv tam nakonec nežil příliš dlouho. Když se Sovětský svaz rozpadl, ukrajinská vláda začala zavádět určitá opatření vzhledem k ruský mluvící populaci: ti, kdo se na Ukrajině nenarodili, byli nuceni podstoupit zkoušky z ukrajinského jazyka, bez nichž bylo v Charkově téměř nemožné pracovat a žít, v Charkově, který se mimochodem stal "ukrajinský" teprve po revoluci v roce 1917. Stalo se to, když bolševici vytvořili SSSR a Ukrajina, jakožto hlavně zemědělská země, potřebovala dělnickou třídu, v jejímž jméně by tam mohla být vytvořena "diktatura proletariátu"! To byla cesta, jak Ukrajina "získala" území, jež jsou dnes zvána východní Ukrajina! Bolševici, mezi nimiž nebyli téměř žádní Rusové, velkoryse rozdávali ruskou zemi, aniž se ruského lidu ptali. Ale to je příběh na jiný den ...

Tak či onak, můj bratr a jeho rodina byli v roce 1994 přinuceni opustit ruskou půdu, která Ukrajině nikdy nepatřila a byla nasáklá ruskou krví, ale kvůli bezskrupulózním politikům se stala tahem pera „ukrajinskou“! Tak se on a jeho rodina, jejíž všichni členové se narodili na území Ruska, museli odstěhovat zpátky do Ruska jako přistěhovalci a čekat několik let na ruské občanství. Ale to všechno se stane až mnohem později, zatím se opět vrátím do San Francisca, k březnu roku 1992...

Jednoho dne jsme se dostali do obrovského nákupního centra "Stonestown" se stovkami různých oddělení, ale měl jsem zájem hlavně o jedno, elektronického zboží, které mě šokovalo svou velikostí a plností po téměř prázdných sovětských obchodech. Byly tam nejnovější modely televizorů, videorekordéry, fotoaparáty a videokamery, počítače, ... vše ve mě vyvolávalo silnou zvědavost. Mohl bych se tam "procházet" donekonečna, zatímco Světlana byla nedočkavá, až uvidí jiná oddělení. Ona navštívila oddělení elektroniky s téměř stejným nadšením, jako já, za což jsem byl vděčný, ale já jsem nebyl schopen „setrvat“ se stejným nadšením v odděleních, které zajímaly ji. Obvykle jsem po několika minutách získal ztrápený pohled, začal se dívat na hodinky a každých pár minut se zeptal, jestli už půjdeme. Samozřejmě jsem na ni počkal tak dlouho, jak bylo třeba, ale jak se říká, „dýchal jí na záda“, což pro ni jen stěží mohlo být příjemné. Jako většina mužů jsem mohl „chodit“ dlouhou dobu v odděleních elektroniky, aut, zbraní atd. Jsem muž a mnoho generací předků vtisklo do mých genů lásku ke zbraním a koním (autům). Byli to bojovníci, kteří po staletí a tisíciletí se ctí chránili svou zemi před nepřáteli, prolévajíc svou krev a obětujíc své životy. Jejich láska pro jejich přítele v boji, koně, a zbraň, na níž závisel v boji jejich život a, ve výsledku, také vítězství nad nepřítelem, byla „otištěna“ do jejich genů.

Málokdo ví, že rytíři se svými druhy v boji – koňmi – komunikovali **telepaticky!** Kůň je velmi chytré zvíře, a jestliže se člověk stane jeho přítelem, je těžké si představit oddanější stvoření, což nemůže být řečeno o autu. Naprostá jednota, určitý druh symbiózy mezi člověkem a koněm jim dovolil jednat v boji s výjimečným souladem, bez krutosti, která je pozorována dnes. A stal se zázrak:

člověk a kůň jako by byli jedna bytost, kdy se rychlost a síla koně stala pokračováním člověka! Taková jednota uvolnila člověku obě ruce, kůň ihned reagoval na mentální pokyny-příkazy a takový bojovník se stal téměř nedotknutelným! Pokud to bylo doplněno mistrovským ovládním zbraní a bojové magie, můžeme si představit, co tváří v tvář takovému bojovníku cítili jeho nepřátelé!

Legandy o pohádkových bytostech, kentaurech, vznikly právě tehdy! Kentaur je vnímám jako mýtické stvoření mytologie takzvaného „antického Řecka“. Ve skutečnosti to nebyly mýtické bytosti, ale obyčejní lidé! Pravda, ne tak obyčejní, pokud mohli telepaticky komunikovat se zvířaty a ovládali bojovou magii, ale stále to byli lidé! Přihodilo se, že kmeny odpadlíků (izgojů), které žily kolem středozemního moře, zapomněly na své kořeny, ztratily svou rodovou paměť a neznaly koně. Nazývali jižní větev Rusů, která obývala moderní Krym a sami se nazývali „lid prince Skýta“ nebo jednoduše Skýtové, **Tauri**, protože Skýtové nazývali jejich poloostrov **Taurida**. Proto oni transformovali jezdce Rusy-Skýty na jezdce Tauri – cen-taur (Kéntauroi v řečtině; "Kén" je zkreslené ruské slovo конь [kon']). To znamená, že mýty a legandy nejsou vždy fikcí!

Znalost jak držet meč, včetně ovládní dvou najednou držných v obou rukách, je u mě uložena na úrovni genetické paměti, zafixována mnoha generacemi bojovníků v mé rodině; co si pamatuji, vždy jsem měl rád koně. Ještě jako malé dítě jsem požádal babičku o hříbě, když se zeptala, co bych chtěl jako dárek k narozeninám. Když jsme navštívili moji babičku na venkově, byl jsem u vytržení, když se vrátila z včelařství na svém povozu, a pak jsme společně šli ustájit jejího koně do družstevních stájí. Vždy jsem jí požádal, ať mi podá otěže, protože jsem chtěl koně odvést sám a když mi je dala, pyšně jsem odváděl velké zvíře do stáje. Vůbec jsem se nestaral, že jsem vedl obyčejného zemědělského koně bez jakéhokoliv rodokmenu! Byl jsem rád, že jsem šel bok po boku s tak nádherným zvířetem. Babička odjížděla do včelína vždy brzo ráno když jsem ještě spal, což mě vždy silně mrzelo.

Bohužel, nikdy se mi nepodařilo ocitnout se v sedle, ačkoliv jsem o tom snil celý život. Dar od přítele, černý hřebec anglo-maďarského původu, na mě čekal ve Francii po mnoho let. To byli hřebci, na nichž rytíři RUSŮ a středověcí rytíři vyjížděli do boje. Situace je bohužel taková, že se stále nemohu dostat na náš francouzský zámek, ale genetická paměť předků mi říká, jak bych měl sedět v sedle, jak se hýbat, jak řídit koně bez uzdy apod. Když radím těm, kdo mají koně, jak s nimi vstoupit do kontaktu, jak cítit a řídit zvíře skrze myšlenky, zdá se, že dosahují výsledků, o nichž jsem jim říkal, pokud se řídí mými radami. To potvrzuje, že genetická paměť je skutečná a člověk se jen musí naučit jí naslouchat. Nechal jsem se opět „trochu“ unést, dovolte mi vrátit se zpět k událostem března 1992...

Světlana projevila překvapivý talent v objevování drobností, které mohly jejím „magickým dotekem“ proměnit ten nejubožejší byt v něco fantastického. Měla přirozeně dokonalý vkus a smysl pro harmonii a líbilo se mi, když našla tu či onu drobnost, dala ji na správné místo a tím přeměnila běžný byt v něco krásného. Blízko „Stonestown“ bylo kino, kam jsme celkem často chodili. Ačkoliv jsme stále

nerozuměli každému slovu na plátně (alespoň já ne), tyto návštěvy nám umožnili ponořit se do jazykového prostředí, protože s mými pacienty jsem hovořil na poměrně úzká témata (převážně medicínská terminologie) a měl jsem málo praxe v běžné hovorové řeči.

Jednoho dne jsme čekali na metro a viděli na nástupišti skupinu lesbiček. Samozřejmě jsme věděli, že krásné město San Francisco je také světově proslulé hlavní město homosexuálů, ale i tak bylo překvapující vidět ženu s mužským účesem a šaty držící jinou ženu za ruku, jako pár milenců! V Sovětském svazu jsme nic podobného neviděli a pozorovat tento projev porušení přírodních zákonů na vlastní oči byl určitého druhu šok. Tímto jevem, který je určitým druhem patologie či nemoci, se nebudu zdržovat příliš dlouho, ačkoliv znám příčiny jeho vzniku. Nastíním jen malý „obrázek“ tohoto problému.

Faktem je, že takové přírodu popírající chování mužů a žen je absolutně abnormální, bez ohledu na to, jak moc se jisté kruhy snaží vnutit přesvědčení o opaku. Zvažme následující příklad. Pokud má osoba štítnou žlázu dvakrát větší než je obvyklé, je jí nebo jemu řečeno, že je to exoftalmická struma a je určena léčba včetně chirurgického odstranění části štítné žlázy. Důvodem této akce je fakt, že přerostlá štítná žláza produkuje tak nadměrné množství hormonů, že se člověk začne chovat abnormálně a jeho organismus pracuje na „špatné směny“. **Hypofýza homosexuálního muže je čtyřikrát větší než hypofýza normálního muže!** Hypofýza normální ženy je dvakrát větší než normálního muže, což je celkem pochopitelné: žena je budoucí matka a její organismus musí poskytnout normální fungování nejen pro ni, ale i pro její budoucí dítě. Ženy za tuto přírodní nutnost platí vysokou daň: jsou neustále pod hormonálním „tlakem“, jehož maximum je pozorováno během mensesu, kdy se mnoho žen kvůli vysoké hladině hormonů nechová vždy zcela normálně. Můžeme si představit, v jakém hormonálním tlaku je muž, jehož hypofýza **dvakrát větší než u ženy!** Chování takového muže je **abnormální!** Je to vážná patologie, která by měla být uzdravena. Není to jen má domněnka: MRI ukazuje tuto patologii velmi jasně, ale méně než dvacet procent amerických doktorů o tom má povědomí. Zbytek je ohledně tohoto faktu v „blažené nevědomosti“. Vystává otázka: kdo vydělává na tom, že je homosexualita deklarována jako normální lidské chování?

Ačkoliv tato patologie nědělá lidem z očí pinpongové míčky jako struma, fakt, že je hypofýza skryta hluboko v centru hlavy a většina lidí ji skrze lebku bez speciálních přístrojů nemůže vidět, neznamená, že několikanásobné zvětšení hormonální produkce tohoto centrálního lidského hormonálního orgánu není patologické; je, a velmi vážně, což ústí ve vážné psychické poruchy a nenormální chování. Tito lidé potřebují pomoc, aby jejich organismus mohl harmonicky fungovat, bez čehož je jejich harmonický vývoj nemožný! ...

Vida, udělal jsem to znovu! Jednoduše nemůžu něco podobného přejít bez povšimnutí! Po pravdě si myslím, že obcházet jevy jako je například homosexualita bez jejich řádného vysvětlení je nesprávné. Je velmi bolestné číst, slyšet a vidět, jak se o tom chrlí lži ve světových sdělovacích prostředcích, zejména na děti, jimž se

vnucují zvrácené myšlenky, že homosexualita je normou chování a života, normou ve všech ohledech! Dostává se to do bodu, kdy se dítě začne cítit nepříjemně, pokud samo nezačne podporovat unisexuální lásku vlastním příkladem! Dotazníky ukazují, že 90% žáků vyzkoušelo unisexuální „lásku“ alespoň jednou v životě a udělali to primárně z toho důvodu, že jiné chování je **nepopulární!** To znamená, že důrazně projevovaná fyzikální patologie je propagována jako normalní pro celé lidstvo!

Je to děláno z jednoho prostého důvodu – mezi moderní „elitou“ je velmi vysoké procento homosexuálů. Odmítají přijmout fakt, že jejich sexuální orientace je projevem patologie a znakem degenerace a že lidé s takovou patologií, která znamená bytí pod velkým hormonálním tlakem, nemůžou mít normální reakce a **nemělo by jim být dovoleno účastnit se na rozhodnutích, která ovlivňují život a smrt milionů lidí.**